

Böszörményi Zoltán

El nem küldött levél Orbán Ottónak

*Az imént jutott eszembe,
idén áprilisban ünnepeltük
az ötven évvel ezelőtt megszünt Beatlest,
a világ legsikeresebb beatzenekarát.
Jó, nem ünnepeltünk,
hanem emlékeztünk az elbűvölő dalaikra.
Persze most azt várnád tőlem, hogy olvadjak el,
végkimerülésig soroljam a rájuk illő
legszebb jelzőket, de nem teszem,
inkább Srínivásza Rámánudzsan
matematikai képleteit sorolom fel,
melyeket Namagiri házi istene
diktált neki éjjelente,
mert semmi sem lehet szebb a versnél,
csak egy matematikai képlet,
hiszen sok határozott integrál van,
aminek, tudjuk, véges az értéke,
ám az eddig ismert módszerekkel
azt lehetetlen volt meghatározni,
de Rámánudzsan fő tétele
segített, hogy a határozott integrálok közül
sok kiszámíthatóvá váljék
egyrészt a matematikusok,
másrészt az opportunistá világa számára is,
amelyben, igenis, a fáknak van lelkiismerete,
tűrőképessége, és ha megszállja őket a nosztalgia,
oly meghatóan és szomorúan integetnek
zöldbe borult lombjaikkal,
az arra sétálót is mélyen megihletik,
aki esetleg verset ír arról a délutánról,*

*amelyben sziszifuszi gondokat akart
levetni magáról,
és szabadjára engedni végre
az emberiségben évszázadok óta
felgyülemlett szenvedélyt,
mintha csak az övével tenné,
lidércfénybe öltöztetné,
és tüzet csiholna a fogalomban,
az izzó aggodalomban,
mert milyen az ember,
kitartóan jobb időkre vágyik,
amikor senki sem néz oda,
kisurran a kommunizmus nyitva felejtett kapuján,
és máris szapulja a gazdagokat, a panamázókat,
az ingyenélőket, a vad tőkéseket,
kést tartana a nyakukhoz,
nyissák már meg számára is
a jobb megélhetés lehetőségeit,
a fáradságos munkáját fizessék meg becsülettel,
ne csak a mézesmadzagot húzogassák
a szagokra amúgy is finnyás orra előtt.*

*A türelem fűrtjeit visszatükrözi arcunkba a savanyú,
könnyízü történelem:
száz év óta szedték darabokra hazánkat,
Magyarországot
a franciák, az angolok, az olaszok...
Itt állunk, Ottó, az azóta eltelt századik év utcasarkán,
és nem tudunk mit kezdeni magunkkal,
mgebénít a metsző fájdalom, előnt a tehetetlenség düihe,
ha eszünkbe jut,
és mindig eszünkbe jut,
mert hogy lehet ezt elfelejteni,
hogy volt kezünk, karunk,*

*feledni nem tudjuk soha, hogyan bántak el velünk,
hazánkkal, népünkkel az akkori hatalmasok:
Georges Clemenceau, David Lloyd George,
Vittorio Emanuele Orlando, Thomas Woodrow Wilson;
igaz, az Amerikai Egyesült Államok kongresszusa
a mai napig sem ratifikálta a Trianonban
ránk erőszakolt tragédiát: nemzetünk
„lehet-e öngyilkos azért, hogy ne haljon meg”.
Ma pedig az Unióban mindenki megjótssza magát,
úgy tesz, mintha semmi sem történt volna
száz évvel ezelőtt,
feledésbe sülyyed, ami volt,
– örvendj, hogy ezt már nem láthatod, hallhatod –,
ahányszor csak tehetik, elverik rajtunk a port
a liberalizmus ópiumába szédült fölényeskedők.
Hiszem, a történelem végül minket igazol,
mert nincs és nem volt a földkerekségen
olyan ország és nemzet, amelyet ennyire
és ilyen igazságtalanul
kifosztottak és megcsonkítottak volna.
Szolgáltass nekünk igazságot, Magasságos,
add vissza, ami a miénk!
Orvosold a velünk történt igazságtalanságot!*

*Ismeretlen szorongás hajtja ma a történelem kerekét,
egy új pandémia,
új örület és serdülő félelem ül a fák ágaira,
s ha kinézünk az ablakon,
nem látjuk a közelgő nyár fényeit,
csak a gondolat csatateréin csillan meg
a könnyű páncélba bújt magányos lélek,
nyalogatja véres ujjait.
Kinn, a reptereken, vesztegár alatt,
mint kókadt szárnyú madarak,*

*a futópályán sorakoznak egymás mögött a repülők,
és éneklik a Marseillaise-t,
nyugtalan, zabolátlan szél vágat irányukba,
mint egykoron Mohács felett.*

*Kedves Ottó, nagyra becsült költőbarátom,
a mi drága Attilánknak is megírtam korábban,
hiába kívántuk, hiába akartunk jobb világot,
elment a vers, nem lett belőle osztályharcos!*

*Román lovassági parádé Budapesten: a román hadsereg első alakulatai 1919. augusztus 3-án érték el Budapestet
(Forrás: Wikipédia)*